

de kunstenaar gebruikte geheel nieuw accent en geheel nieuwen klank der vokalen en diphtongen. Hij koos voor kemelen eene Grieksche aeta (η) en twee lange sleepende e's aan 't slot. Het effect was verrassend, telkens als hij: kηmeleen of ηzelskinnebaak zeide. Iets Grieksch-Hebreeuwisch-Arabisch kwam over de geheele voordracht, die daardoor werd gestempeld tot eene der ongemeenste kunstgaven, die ik ooit mocht ontvangen!"

— „Hoor eens, amice!" — viel mevrouw Van Aldersee in. — „Als je nu denkt, dat je een loopje met ons kunt nemen, dan heb-je 't glad mis, man! De geheele voordracht was zot van top tot teen. Als de dichter daar gekomen was, om het publiek van Pulchri te mystificeeren, als hij met meesterlijken ernst die rol volhoudende, later in zijne vuist gelachen had over die domme, klazige bourgeoisie, die alles mooi vindt, wat voor mooi wordt aangeboden — dan zou ik hem een geestig man gevonden hebben, maar nu dit alles voor serieus werk te moeten aanvaarden, die gewilde platte uitspraak, die pááápe-gaien, die palýýzen te moeten bewonderen!... Hoor eens! ze krijgen me niet meer in Pulchri Studio!"

— „Detableaux waren verrukkelijk van kleur!" — voegde Betsy er bij — „Maar ik zou tot dien prijs geene tweede vergadering als die van gisteren willen bijwonen!"

— „Ja, dames! Er is niets aan te doen! U verkiest nu eenmaal deze ongemeene kunst met uw anders zoo scherp vernuft niet te begrijpen. U wilt niet ademen in de Levantijnsche lucht, die u uit de plooiën van des dichters witten kaftan tegenstroomde — vandaar alles!"

Betsy zette een ontzaglijk vies gezichtje — en schudde zwijgend het hoofd, terwijl ze een blik naar haar vader wierp, die in de lectuur van het *Vaderland* verdiept was.

— „Alles goed en wel!" — begon mevrouw Van Aldersee weer — „We zullen over de voordracht zwijgen, maar de verzen! Wat zeg-je van de verzen?"

— „U weet het al! Deze verzen zijn van zeer zeldzamen aard. De dichter heeft gewerkt met de Statenoverzetting van het Oude-Testament op zijne schrijftafel. Geheel nieuw, geheel verrassend is de kunst, waarmee hij van dit proza verzen maakt. In het 23ste hoofdstuk van *Genesis* lees ik, vers 12: „Toen boog zich Abraham"... (vers 13): „En hij sprak tot Efron... Zijt gij het? lieve, hoor mij, ik zal het geld des akkers geven... zoo zal ik mijn doode begraven" — (vers 14): „En Efron antwoordde, zeggende..." (vers 15): „Mijn Heer... een land van vier honderd sikkelen zilver, wat is dat tusschen mij en tusschen u"... Nu vat de dichter de pen op en hij schrijft:

„En Abram
„Boog zich, zei: zijt ge daar? Maar neen, lieve, hoor mij
„k Geef u den prijs, dan b'graaf mijn dood'. Zei Efron:
„Heer, wat 's tussche' u en mij een land van vierhond'rd
„Sikkelen zilver."

De vergelijking is gemakkelijk. De dichter heeft op geniale wijze verkort, eenige woorden geschrapt, eenige syllaben ter dood veroordeeld — en zoo kwamen de verzen uit de smeltkroes zijner ongemeene kunstvaardigheid!"

Mevrouw Van Aldersee zag mij scherp aan, en antwoordde met eene